

det, som vi skulde have gjort her i Rigsdagen. De have ikke kunnet lave den ensartede Regel for hele Landet, som kun Lovgivningsmagten var i Stand til. Naar man i øvrigt udtaler sin Glæde over, hvorledes det er gaaet, vil jeg afvente at se den samlede Opgørelse af de Resultater, der ere komne ud deraf. Jeg antager, at vi i Samlingens Løb fra den ærede Indenrigsminister ville faa en saadan Besledning, om ikke i de første Maanedes — jeg antager, han vil vente og se, hvordan det stiller sig i København — saa dog i den sidste Del af Samlingen, saa at vi her ville kunne faa nøjagtig Underretning om, hvordan denne Lov har virket omkring i Landet. Jeg tror, det vil vise sig, at hvis det var den Mand, hvori ærede Medlemmer have ønsket, at den Sag skulde gennemføres, har det været en meget fattig og tarvelig Mand. Jeg tror, det vil vise sig, at den fattige Befolkning er kommet meget tarveligt derved, at de Understøttelser, der ere ydede, ere forhavsende ringe, og at der er stet Afvisninger, hvis Begrundelse vi i dette Øjeblik ikke have noget Middel til at bedømme, men om hvilke vi tør tro, at de ikke burde have fundet Sted. Naar det ærede Medlem udtalte, at det var noget, man havde ventet i 40 Aar med, vil jeg dog gøre det ærede Medlem opmærksom paa, at saavidt det stod til ham, vilde vi have haft at vente paa denne Sag, ikke blot i de 40 Aar, men i adskillige Aar endnu, fordi det var en Sag, som ingenlunde laa indenfor det, som han har kaldt sin Arbejdsplan, men en Sag, som ærede Medlemmer bleve tvungne til at tage op paa Grund af Forslag, der fra anden Side fremkom her i Salen. Derimod skal jeg indrømme, at for Statsomlægningens Vedkommende var der sikkert ingen Grund til at vente i 40 Aar paa at faa en saadan Reform. En Reform, der gaar ud paa at overføre et Par Millioners Udgift fra de velhavende til de mindre bemidlede, have vi saamænd al Tid kunnet gennemføre, ogsaa under dette Ministerium.

Et enkelt Punkt — medens jeg taler om Lovforslagene fra forrige Aar — ønsker jeg dog at laa fast, nemlig det, at det ærede Medlem fra Stege (Bojzen) godkendte den Fostering af Statsens Omsfang, som blev gjort gældende i forrige Samling fra vor Side og da blev meget bestemt bestridt eller i alt Fald ikke accepteret og anerkendt, hverken fra Ministeriets eller det ministerielle Partis Side, nemlig den, at Opgørelsen for 1888 var meget for lav. Efter alt, hvad der den Gang blev oplyst, er det i Virkeligheden saa, at Forbruget maa regnes omtrent 200,000 Lønder mere end det, der forelaa

officielt i 1888, og man vil derfor heller slet ikke af Forbruget i det Aar kunne danne sig nogen Mening om, hvilken Virkning Staten i Virkeligheden vil faa paa dette Omraade.

Altjaa med Hensyn til den almindelige Lovgivning venter jeg mig ikke noget stort, og jeg har Grund til at vente noget meget mindre, efter at jeg har hørt det ærede Medlem fra Stege udtale, at det, vi her skulle bestæftige os med, skulde navnlig være Lovningerne fra i Fjor, medens han ikke ventede noget stort nyt Stof indbragt her. Jeg et ganske enig med det ærede Medlem i denne Ytring; den forekommer mig at være besfeden og at være vel stemmende med den Situation, hvori de befinde sig; thi i Virkeligheden er det jo saa, at de sidde i Øjeblikket her uden Mandat, at de sidde her paa en Politik, som de ikke ere valgte til at gennemføre. Jeg kan da godt forstaa, at de ville afvente kommende Tider, inden de begive sig videre ind paa et Arbejde, som ingen venter af dem. Ærede Medlemmer ville formentlig sige, at de ere valgte paa Forhandlingspolitikken. Ja, det har jeg hørt for; vi ere alle valgte paa Forhandlingspolitik. Højre er valgt derpaa, altsaa paa samme Maade som Socialdemokraterne ere det, og som vi ere valgte derpaa. Der er ingen anden Politik i den danske Rigsdag, og det er altsaa ikke en Politik, som ærede Medlemmer kunne sige Partipolitik paa, fordi det er en fælles Politik for alle Partier. Men den Politik, vi vare valgte paa, vi Venstremænd, (Munterhed) det var ikke hverken Forhandlingspolitik eller Bisnespolitik eller den Slags Lapperier. Det, vi ere valgte paa — vi Venstremænd (Munterhed) — er Opposition mod det nuværende Ministerium. Ærede Medlemmer mene maaske ikke, de ere valgte derpaa. Jeg har den Opfattelse, at Valget den 21de Januar 1890 havde kun en Hovedtanke, en afgørende Tanke, som bestæftede alle Vælgerne hele Landet over, og det var Modstanden, ikke blot mod det nuværende Ministerium, men mod hele det Regeringsystem, der i de sidste 20 Aar har hersket her i Landet, og i Sammenligning dermed vare rene taktiske Spørgsmaal, som Bisnes- og Forhandlingspolitik, vistnok ganske underordnede i Befolkningens Bevidsthed. Jeg tror, at det er om dette enkelte Punkt, Flertallet her i Landet har samlet sig, og det have de ærede Medlemmer gennem deres Valg ikke faaet noget Mandat til at forlade for at gaa over til et „loyalt, ærligt og alvorligt Samarbejde“ med den nuværende Regering. Naar jeg derfor siger, at de for Øjeblikket